

Napříč Hrubým Jeseníkem

Pestrá účast

Také letošní, v pořadí devátý ročník přilákal poslední srpnový víkend na start téměř devět desítek týmů z pěti zemí. Mimo již zdomácněných Slováků, sympatických Rakušanů a Němců, kteří tentokrát dorazili s karavany a celými rodinami, jsme poprvé oficiálně přivítali severní sousedy z Polska. Polský dogtrekking v posledních letech začíná nabírat značné obrátky, tudíž navázaná spolupráce bude určitě oboustranným přínosem. Účastníci s sebou přivezli nepřebernou škálu psích plemen včetně spousty roztomilých voříšků a potvrdili tak, že dogtrekking se dá provozovat prakticky s jakýmkoliv psem.

Na věku nezáleží

Pořadatelé Stezky vlka tentokrát připravili pro přihlášené asi historicky nejnáročnější trasu. Ta hlavní se „natáhla“ na délku 105,5 kilometru s celkovým převýšením téměř 4000 výškových metrů. Asi polovina týmů však rozumně zvážila své síly a využila nabízené možnosti zkrácení

Za deset let své existence se dogtrekking, jako poměrně mladý kynologický sport, hluboce zakořenil v povědomí veřejnosti. Mnohé z pořádaných podniků založily ve své oblasti tradici, která každoročně přitahuje celou řadu skalních příznivců, ale také početný zástup zvědavých nováčků. To je i případ „Stezky vlka“, jedné z nejstarších dogtrekkových akcí u nás, kterou si už automaticky spojujeme s pohořím Hrubého Jeseníku.

na 84 km. Spolu s nezvykle tropickým počasím, které zavládlo v samém závěru prázdnin, to byly i tak výkony vsutku heroické. Výjimečná únava byla na všech znát především při závěrečném tanečním večeru, který tak proběhl v poklidnější atmosféře než obvykle. Nicméně parket a pěvecké sólo i tak patřilo nestorovi českého dogtrekkingu Miloši Juniorovi Slaměnikovi, který si 105 kilometrů dlouhou stezku naložil k čerstvým pětasedmdesátinám. Čtvrté místo v závodě a nezdolný elán na parketu by mu mohli závidět konkurenti o desítky let mladší. A pak prý na věku záleží!

Každému podle jeho gusta

Součástí devátého ročníku Stezky vlka byla poprvé i zkrácená varianta trasy pod nově zaváděným názvem – doghiking. Tento jednodenní

pochod se psem „nalehko“ našel řadu příznivců především mezi začínajícími týmy. O obrovských rozdílech ve výkonnosti, ale já raději říkám v pojetí soutěže, svědčí nebetyčný rozdíl mezi časem nejrychlejšího (15:40 hod.) a nejpomalejšího (41:39 hod.). I když se jeden kochal a druhý sportoval, oba si jistě přišli na své. A dlužno přiznat, že poslední příchozí za svitu čelovek a v pořádné bouři si vychutnali zdaleka největší potlesk všech přítomných. Soudě podle závěrečného aplausu i dalších ohlasů byli všichni spokojeni a to je zároveň ta největší odměna pro unavenou partu pořadatelů. A ještě něco: Na viděnou na jubilejním 10. ročníku v roce 2012!

Výsledky a mnoho fotogalerií ze Stezky vlka 2011 najdete na www.stezkou-vlka.dogtrekking.info

Vladimír Páral ■
Foto: autor, A. Rožňová

